

. 1 .

CẬU BÉ NGƯỜI RỪNG

Mặt trời nhô sau đỉnh núi, rọi những tia sáng ấm áp làm mặt nước phẳng lặng lấp lánh sức sống tươi vui. Trong khoảnh khắc, hồ Lắc cựa mình, khiến màn sương dày dần loãng tan. Như có phép màu, mặt hồ bất ngờ khoác tấm áo choàng mong manh, ánh vàng long lanh bởi làn sương nhẹ tựa khói quyện lẫn nắng ban mai. Cảnh vật của buổi bình minh như bức tranh thanh bình, tươi tắn. Phía xa xa, bóng thuyền đậu sát bờ dần dần hiện trong sương mỏng bồng bềnh.

Mặt trời đã lên cao. Sương dần tan. Đứng bên bờ hồ, có thể phóng tầm mắt ra xa hơn những ngọn đồi, thấy núi trập trùng bao phủ màu xanh

của rừng. Làn sương mờ mỏng vương vấn. Đó đây, những đám mây sà thấp xuống, chạm vào đỉnh núi.

Từ trên cao nhìn xuống, những ngôi nhà gỗ mái ngói xám nâu xen lẫn đỏ sậm nằm bình lặng dưới chân đồi. Làn khói bếp bay lên từ mái nhà xa xăm, tô điểm cho bức tranh phong cảnh mênh mang.

Tùng ngồi trên phiến đá nằm bên con đường mòn dẫn từ ngôi nhà trên đồi xuống làng. Nó lặng lẽ nhìn cảnh vật buổi sáng hiện ra như bức tranh thủy mặc mê đắm. Với cậu bé mười tuổi lớn lên ở nơi thôn dã, cảnh đó vừa thân quen vừa quyến rũ vô ngần. Đôi mắt sáng của nó ánh lên niềm vui trong trẻo, nhưng vết sẹo dài trên má khiến khuôn mặt nó có nét dữ tợn. Vết sẹo khiến nó mang biệt danh Tùng “sẹo” hay “thằng bé người rừng mặt sẹo”. Tại con nít trong ngôi làng dưới chân đồi hay hét lên khiếp sợ mỗi khi gặp nó.

Cảm thấy thư thái và khỏe lên, Tùng cúi xuống, đeo lên lưng chiếc gùi đầy măng rồi lần theo con đường xuống chợ huyện để bán cho kịp phiên chợ sáng. Hai bên đường, cỏ đọng sương li ti như hạt ngọc.

Mặt trời xé toang màn mây mù, chiếu những tia nắng rực rỡ lên vạn vật, vừa lúc Tùng tới chợ. Cổng chợ huyện hiện ra. Hai bên đường dẫn vào chợ là

các tiệm bán đồ điện, quần áo, giày dép. Đối diện các dãy hàng này là tiệm bán gạo, bánh kẹo. Chợ huyện đông đúc, tiếng mua bán, trả giá ồn ào. Nhìn cảnh thằng Tùng gầy còm như bơi trong chiếc áo người lớn đã cũ lại còn thủng lỗ chỗ, ướt đầm đìa mồ hôi vì gùi mặng nặng, đang khó nhọc bước, người đi chợ ai nhìn thấy cũng nhường đường. Tùng đi qua những hàng quán bày đồ ăn. Mùi thơm bốc ngào ngạt, quyến rũ. Nó sực nhớ ra, từ sáng đến giờ mình chưa ăn gì. Nó lạng lẽ bước, mặc cái bụng đang sôi ùng ục.

Bên cửa hàng bán bánh kẹo, một người phụ nữ đang mua kẹo cho đứa con gái tầm bốn tuổi. Đứa bé xinh xắn mặc bộ váy tinh tươm, hai bím tóc tết kiểu cách, khuôn mặt trắng hồng, nhìn như búp bê. Trên tay nó cầm quả bóng bay màu đỏ to tướng.

“Mẹ ơi, con muốn ăn bánh này!” Đứa bé phụng phịu.

“Ở nhà nhiều rồi, mua gì nữa. Ăn nhiều đồ ngọt sẽ sâu răng đấy!”

Nhưng con bé không nghe. Nó giẫy đành đạch, quả bóng tuột khỏi tay, bay lên trời mất. Tùng nhìn theo quả bóng.

Con bé khóc òa, bắt đền mẹ.

“Để lát nữa vào chợ mẹ mua cho con quả khác.” Bà mẹ dỗ.

Con bé vùi vỉnh: “Mẹ phải mua cả kẹo hình công chúa cơ!”

“Ừ, để mẹ mua!”

Con bé nhoẻn cười. Hai mẹ con đi vào chợ. Tùng nhìn cảnh đó mà lòng buồn bã. Nó nghĩ đến phận mồ côi mẹ từ thuở lọt lòng, thấy tủi cực, chua xót. Đến cả khuôn mặt mẹ Tùng cũng không biết. Nó chưa từng được nghe lời nào từ mẹ. Nhìn họ, nó ao ước có mẹ để cùng đi chợ, nó sẽ không vùi vỉnh, giận dỗi như đứa bé đó. Nó chỉ cần có mẹ và được nghe tiếng ngọt ngào của mẹ thôi!

Tùng vào chỗ quen để bán gùi mặng. Nhận số tiền ít ỏi từ bà chủ sạp, nó bỏ luôn vào túi, tới sạp bán gạo mua mấy kí, rồi qua sạp cá khô kể bên. Bà bán cá khô đã quen mặt Tùng nên chỉ cần thấy nó là nhanh tay lấy loại cá cơm khô rẻ nhất, đầu nhiều hơn thân.

“Hôm nay mặng xuống giá, cháu chỉ đủ tiền mua nửa kí thôi!” Tùng rụt rè.

Bà chủ quán cân tươi hơn nửa kí một chút, đưa cá cho Tùng. Tùng lí nhí cảm ơn và nhận bạch cá, trả gần hết số tiền lẻ trong tay, rồi đi về hướng cổng chợ.

Đi ngang quầy bún, phở, bụng nó lại sôi lục bục. Nó nuốt nước miếng và bỏ đi. Bên hàng phở, một bà béo luống tuổi đang ngồi xì xụp. Bà đứng dậy trả tiền và đút ví vào túi quần. Quần bó sát, chiếc ví to dày cộm lòi hẳn ra. Bà ta bước đi, dáng to béo lắc lư. Chiếc ví rơi xuống ngay chân Tùng.

Người đàn bà béo tốt vẫn ung dung đi. Tùng cúi xuống nhặt ví, cầm chặt trong tay. Nó nhìn quanh, tìm bóng bà ta, nhưng bà đã mất dạng. Suy nghĩ một lúc, Tùng cầm theo chiếc ví.

Lát sau, bà béo hốt hoảng quay lại quán phở, ngó dáo dác. “Chị thấy cái ví tiền của tôi đâu không?”

Bà chủ quán phở cau mày nhăn nhó: “Ví của chị thì chị giữ, tôi biết sao được.”

“Nãy, ăn phở xong, tôi trả tiền cho chị, vẫn còn ví mà. Chị thấy nó rơi đâu không?” Bà béo giải thích.

“Lúc nãy tôi thấy một thằng bé cầm ví đi ra cổng. Chị xem nó còn ở đó không?” Bà bán rau lên tiếng.

Không kịp cảm ơn, bà béo chạy vội ra cổng.

Ngoài cổng chợ, thằng Tùng xếp gùi ngồi thu lu, tay cầm chiếc ví. Bà béo chạy ra, dáo dác kiếm. Vừa thấy thằng bé, bà nhào tới, giật lại.

“Đồ ăn cắp! Trả tao. Con nít ranh. Nứt mắt đã

gian manh, trộm cắp.” Bà gào lên.

Tùng ngơ ngác, ánh mắt long lên và môi mấp máy không thành tiếng.

“Mày còn trưng mắt à? Cái ví này mày lấy của tao. Tao phải đem mày lên công an cho họ giam mày lại, bỏ tù mày!” Bà béo quát.

Tùng luống cuống nhưng vẫn nói cứng: “Cháu không ăn cắp. Cháu nhặt được.”

Bà béo tru tréo: “Mày nhặt được ở đâu? Có mà mày rút từ túi quần tao thì có.”

Nghe tiếng cãi vã, chủ tiệm đồ điện ngó ra. Ông ta ôn tồn: “Chị ơi, không phải nó ăn cắp đâu. Tôi thấy nó ngồi đây nãy giờ. Nếu nó lấy ví của chị thì đã bỏ đi từ lâu, còn ở đây làm gì. Chị mở ví xem có mất gì không?”

Bà béo vội kéo khóa ví: “May quá, còn nguyên!”

Người đàn ông lắc đầu: “Chị thấy chưa. Nó mà gian manh thì đã lấy bớt tiền của chị rồi. Chị hồ đồ quá, suýt đổ oan cho thằng bé!”

Bà béo có vẻ ân hận: “Cô xin lỗi cháu nhé. Tại bị mất của làm cô nóng vội. Thôi, để cô đền cho cháu công giữ ví!” Nói xong, bà béo rút ra tờ năm mươi ngàn đồng, đưa cho Tùng.

Thằng Tùng xoa tay: “Cháu không nhận đâu! Tiền cô đánh rơi thì cháu trả lại.”

Nói xong, Tùng đứng dậy.

Bà béo và người đàn ông nhìn theo nó.

Bà béo ngạc nhiên: “Thằng này lạ thật, cho tiền mà không lấy!”

Tùng lui thủi ra về, dáng người nhỏ thó như bơi trong chiếc áo thun người lớn cũ kĩ thủng lỗ chỗ cùng chiếc gùi cao lút đầu, trông thấy thương!

Nhà Hậu nằm gần cuối làng. Ngôi nhà gỗ tuy không rộng nhưng rất đẹp nhờ nắng khiêu sáng tạo trời phú của ba Hậu. Chiếc cầu thang gỗ nhỏ uốn hình xoắn ốc có tay vịn dẫn lối lên căn gác áp mái, nơi Hậu và cu Sóc hay lên ngồi ngắm hoàng hôn mỗi chiều hay có đêm nằm khểnh ngắm trăng. Cu Sóc nghe Hậu kể vô khối chuyện tào lao mà vẫn tin sái cổ.

Trên chiếc giường gỗ, Hậu ôm cu Sóc, ngủ say sưa.

“Dậy thôi! Mặt trời lên đỉnh rồi!” Mẹ Hậu gọi nheo nheo.

Anh em nó lơ ngơ tỉnh giấc. Giữa một sáng tinh sương se lạnh, những đôi mắt trẻ thơ còn díp vào thềm ngủ mà tay phải rút ra khỏi chăn bông ấm áp thì thật là thử thách quá sức. Không cần bàn nhau câu nào, hai đứa rúc tiếp vào chăn. Trong giấc mơ màng, Hậu thấy mình đang chạy chơi trên cánh đồng thì chợt ngửi thấy mùi thịt gà kho gừng thơm lừng.

Bỗng, mặt của Hậu bị vật gì ném vào đau điếng. “Á...” Hậu hét lên và vùng dậy.

Thì ra kẻ phá tan giấc mơ là thằng em. Cánh tay to, chắc nịch của cu Sóc đang ngủ say đập thẳng vào mặt Hậu. Hậu nhăn nhó ôm mặt rồi néo vào mông cu Sóc một cái.

“Á...” Cu Sóc la lên, giật bắn mình, bật dậy. Nó nhận ra thủ phạm là ông anh.

“Mẹ ơi, anh Hậu đánh con!” Cu Sóc đánh đả tổ cáo.

Hậu vội bịt miệng cu Sóc thì nó đẩy tay và gào to hơn. “Mẹ ơi! Anh bịt miệng con nữa này!”

“Tại mày đánh vào mặt tao trước!”

“Em ngủ say có biết gì đâu!” Cu Sóc phụng phịu.

“Kệ mày!” Hậu vênh mặt.

Hậu đang học lớp ba, chín tuổi. Cu Sóc thì học lớp một, bảy tuổi. Dù hơn Sóc hai tuổi nhưng do đẻ non nên Hậu kém lanh lợi và lém lỉnh so với em. Cu Sóc sinh sau đẻ muộn, khi nhà có điều kiện hơn, nên nó béo tròn như con chim cun cút. Chẳng mấy chốc mà nó khỏe và vật nhau với Hậu không thua trận nào. Thực ra là Hậu nương tay với thằng em chíp hôi thôi, chứ tuy thể trạng còi cọc, Hậu được ba dạy cho mấy bài võ, nó mà ra tay thật thì cu Sóc no đòn. Dù sao nó cũng đường hoàng là “thủ lĩnh Còi” của nhóm, lại rất được đám bạn trong làng vì nể bởi “văn võ song toàn”, học cũng giỏi mà võ cũng giỏi.

“Em ngủ say đạp anh, còn anh tỉnh ngủ đánh em à?” Cu Sóc hét lên.

Hậu ức. Hậu vật cu Sóc xuống, đè lên người. Cu Sóc tìm cách vật lại.

Hai đứa đang chí chóc thì tiếng mẹ từ dưới bếp vọng lên. “Thôi thôi, tôi xin! Hai đứa đánh răng, rửa mặt rồi ra đồng đuổi chim ăn lúa cho tôi nhờ! Có cơm thịt gà kho đó!”

“A... cơm thịt gà!” Hậu và cu Sóc reo.

Hai đứa đang vật lộn bỗng buông tay, tung chăn,